

ЉУБОВ НА РАДИО

Б. К. Борисон

ЉУБОВТА Е ЛАГА.

Или барем така пишува на знакот над вратата. Напишан е со големи, извртени букви. Мали срциња расфрлани по рабовите и трага од кармин во долниот лев агол. Изгледа како знак кој би требало да виси искривено во ходник од средно училиште, а не храбро да ја прогласува пропаста на човештвото во текот на утринскиот метеж во кафуле.

Тука се и лентите. Црвени и бели, висат од висечките корпи покрај прозорецот. Насилно се вртат напред-назад секојпат кога некој ќе влезе од улицата опуштајќи се, па враќајќи се на своите тажни, овенати врвци штом вратата повторно се затвори.

Му се муртам на црвениот балон со нацртан X со маркер и гребам по брадата додека чекам Џексон да се врати на нашата маса. Пред малку, една жена со торба со големина на мала држава ме удри во тилот, па ги прекрстив рацете на градите, исфрлајќи ги нозете напалу во преминот

за да си го заштитам мирот. Ако Џексон не се врати наскоро, ќе почнам да го јадам соларникот. Побарав кроасан, две печива и огромно кафе веднаш штом влегов. Надомест за тоа што ме извлече од кревет во ова безбожно време.

Обично сум премногу уморен од доцната, нојна смена за да се извлечам од кревет пред десет часот. Но Џексон инсистираше, а потоа, кога инсистирањето не функционираше, се префрли на закани. Бев премногу шокиран од неговиот јазик за да смислам соодветен изговор. Во нашите четири години заедничка работа во радио-станицата, никогаш не сум го чул Џексон да го повиши тонот, а камоли да се заканува со телесни повреди ако не се согласам да се најдам со него во малата книжарница-кафуле, два блока од неговата кука.

Биди во Скалдагери во осум, рече. Или доаѓам љо шебе.

Бев толку вознемирен од заднинската закана што воопшто не ни прашав какво е тоа кафуле што има такво име. Пиратски брод, можеби. Не кафуле.

Џек се пробива низ малата толпа која се бори за место на шанкот и седнува наспроти мене, со послужавник во раката. Носи сив џемпер преку карираната кошула, а ракавите му се завртени до подлактиците. Дотеран и среден, секое влакно на место. Се обложувам дека станал во пет, завршил со тренингот до шест и си го направил хипстерското кафе до седум. Во меѓувреме, јас носам маица што ја пронајдов префрлена преку работ од креветот и прилично сум сигурен дека на неа има сос за тестенини. Успеавме да фатиме сепаре штом стигнавме, иако пренатрупаните фотелји на горниот кат изгледаат привлечно, опкружени со полици од под до таван преполни со користени книги. Скалдагери не го слави само падот на љубовта; очигледно има огромна колекција на книжевност и најдобри крафинс¹ во градот. Што и да е тоа крафин.

Џексон ми подава шолја кафе со нетрпеливо лице.

„Го виде ли знакот?“

1 Крафин, печиво што е комбинација на кроасан и мафин (croissant/muffin), направено од тесто за кроасан испечено во калап за мафини (заб. на прев.).

„Не можеш да го утнеш“, го кревам погледот кон знакот над вратата и украсите што лебдат околу него. „Обезглавените купидони се баш фин детаљ.“

Тој го испразнува остатокот од послужавникот.

„Секоја година слават анти-Валентајн. Мислев дека ќе ти се допадне.“

Дојадне е пресилен збор за демонските купидони кои висат од таванот. Не можам да престанам да зјапам во оној што ни е најблиску. Некако ја сочувал главата во масакрот и неговите очи постојано ме следат.

„Дали луѓето го сакаат... ова, што и да е?“

„Сметав дека ти одговара на расположението“, ги крева двете веѓи и ги става очилата на носот со зглобовите од прстите. „Знаеш... на твоето посрано расположение.“

Кога Џексон почна да работи на 101.6 ЛАТЈ ФМ, тој никогаш немаше да го употреби зборот „посрано“ во опуштен разговор. Претпоставувам дека тоа што ги минуваме сите вечери заедно во изминативе три години му има оставено траен белег.

„Суптилно“, промрмувам. Посегнувам по печивото, а потоа се премислувам и го земам кроасанот. „Затоа ли сум тука? Сакаш да разговараш за мојот став?“

„А за што друго би бил овој разговор?“

„Не знам“, го боцкам печивото. „Мислев дека сакаш да појадуваме. Да си помуабетиме. Да правиме работи што ги прават другарите.“

„Симпатично е како ти текнува дека сме другари секојпат кога се обидуваш да се извлечеш од нешто.“

„Не се обидувам“, промрмувам раздразнето.

„Да, се обидуваш. А она што го сакав беше крафин, но ги распродаде уште пред еден час.“

Тешка пауза. Импликација дека, ако се сретнеме во 7:30, како што предложи, веќе ќе го јадеше своето печиво по избор. Се накашлувам и го преполовувам кроасанот.

„Се извинувам поради изгубениот крафин.“

„Прифатено“, Џексон ја зграпчува отфрлената половина од мојот кроасан.

„Сега, ајде да разговараме за тоа зошто звучиш како душата да ти е исцицана од телото секоја вечер помеѓу шест попладне и полноќ, кога би требало да делиш совети за љубов. Мојата временска прогноза страда поради тебе.“

„Твојата временска прогноза е супер“, промрморуваш. Прилично сум сигурен дека сообраќајниот извештај и временската прогноза се најпопуларниот дел од нашата емисија. „И не знам што да ти кажам. Немам веќе совети.“ Јас сум само пофенси телефонска секретарка. Човек што ги слуша луѓето додека тие се издувуваат. По шест години водење на емисијата *Љубов на радио*, балтиморската телефонска линија за љубовни проблеми, открив дека луѓето не сакаат да им кажуваат како да си ги поправаат животите или да бидат одговорни. Тие само сакаат да се слушнат себеси како зборуваат и да го потврдат сопствениот нарцизам. Исто така, сакаат да се жалат што мажот не им ја наполнил правилно машината за садови точно дваесет и шест минути и триесет и две секунди. Издишувам.

„Загрижен си поради мојот став кој влијае врз емисијата.“

Џексон се мурти. Потполно нови брчки му се протегаат од двете страни на устата. Со еден разговор го остарев за десет години.

„Ооо, тоа одамна го надминавме, пријателе. Знам дека тоа влијае врз емисијата. Овој разговор е за тебе, Ејдан. Темелот на тоа пријателство на кое сакаш да алудираш, но ретко го применуваш во пракса“, застанува и се почешува по вилицата. „Меги, исто така, рече дека ако сите продолжат да газат на прсти околу тебе и твоите чувства, таа самата ќе те скапе од ќотек.“

Меги, нашата шефица во станицата никогаш не беше човек што ги бира зборовите.

„Вистината излезе на видело“, воздивнувам.

„Ејдан“, Џексон се навалува нанавпред, муртејки го целото лице. „Нарече човек *лајно*, среде емисија во живо.“

„Бидејќи типот беше *лајно*“, го пикам кроасанот во кафето. Дел се прелева преку работ на мојата шолја врз

излижаната површина на масата. Се чувствувам емотивно поповрзан со тоа пролиено кафе отколку со кој било од луѓето кои се јавуваа во радио-станицата изминативе три месеци. „Ги спореди жените со *сшока*, Џек.“

Џексон се сепнува. „Знам. Но си имал такви повици и порано.“

Правам гримаса, а тој ги крева рацете во универзалниот гест што кажува смири се.

„Не велам дека беше во право. Беше кретен, очигледно, но ти секогаш си знаел да поднесеш такви луѓе, без...“, Џексон се навалува нанапред, а очите му летнуваат преку моето рамо кон луѓето околу нас. Го снижува тонот. „Без да им одржиш толку креативно и дескриптивно предавање за тоа ‘каде можат да си го стават’ сопственото мислење. Меги очекуваше повик од ФЦЦ. Единствената причина поради која мисли дека можеме да се извлечеме е тоа што се случи по полноќ. И што јас ве прекинав на половина со ‘итното’ известување за временската прогноза.“

Прекина беше мошне пристоен начин да се опише како тој скокна пред микрофонот, ми го одзеде и почна да зборува за нискиот притисок во атмосферата.

Ја протривам брадата со раката.

„Рече дека нè очекува невреме. Немаше никакво невреме.“

„Бидејќи лажев“, вика со шепотење. „Ме натера да лажам за времето, Ејдан.“

Се трудам да не се насмеам. Знам колку сериозно Џексон си ја сфаќа работата. Сакал да работи за Националната метеоролошка служба, но морал да се откаже од факултетот за да го преземе старателството врз неговите мали сестри кога мајка му одлучила да се приклучи на патувачки бенд со усни хармоники. Останал поради девојчињата. Сметаше дека заслужуваат барем една трајна работа во нивниот живот.

Џексон ме гледа. „Што се случува со тебе?“

Продолжувам да го пикам кроасанот во кафето.

„Не знам како да престанам. Не знам.“

„Имаш краток фитиљ.“

„Да.“

„Раздразлив си.“

„Да.“

„Остар и дистанциран.“

„Тоа звучи како претерување ама ајде.“

Џексон ги крева веѓите како да сака да каже: *Нарече некојо лајно, а њојоа фрли шолја кафе љреку љросџоријаџа како да се најљреваруваш за олимџиски медал.*

„Да не се случува нешто со твоето семејство?“, ме прашува внимателно. „Мајка ти...“

„Добро е“, го прекинувам. „Добро е. Ракот е во целосна ремисија. Сите се добро.“

Добро ми се чинеше како нешто невозможно пред шест месеци. Добро е премал збор за балонот на олеснување кој лебди под мојот граден кош секојпат кога ќе помислам колку бев блиску до тоа да ја изгубам мајка ми. Повторно. Како е проклето страшно да ја гледам како се пробива низ болеста. Повторно. Ги пикам зглобовите во слепоочницата и се обидувам да ја избришам сликата од нејзиното мало тело во болничкиот кревет, со жици на рацете и растреперена насмевка на лицето.

Сѐ е во ред, Ејган, душо. Добро сум.

Одмавнувам со главата еднаш. *Ракоџи исчезна.* Докторите имаат надеж. *Ракоџи исчезна.* Се накашлувам и го погледнувам Џексон. „Мајка ми и татко ми се на подолго патување, со автомобил, како прослава. Покрај брегот. Го планираа тоа додека се лечеше и сега ќе го остварат.“

Постојано ми праќаат слики од нив двајца застанати пред различни државни знаци. Плажата во Делавер, замотани во парки. Исти бејзбол капи во Њујорк. Мајка ми стега кесичка со гумени црви на градите пред полу-свитканиот знак во Њу Џерси, со плетена капа врз косата која штотуку почна повторно да расте. Лицата им се прелиени со нескротлива радост.

„И? Вознемирен си што го пропушташ? Тоа ли е причината што се однесуваш како кретен?“

Одмавнувам со главата. „Не. Мило ми е за нив.“

„Па, тогаш што се случува?“, прашува Џексон. „Што се случува со тебе?“

Ја вртам шолјата со кафе во еден цел круг. Хаос сум. Еднакво тврдоглав како што Џексон мисли дека сум. Не знам како да го објаснам стравот што го чувствувам секојпат кога ќе застанам пред микрофонот во радиото. Тоа непријатно, тешко чувство што ме притиска како карпа секојпат кога ќе го притиснам црвеното копче што ми овозможува разговор со слушателите. Тоа е болка. Отсутиност. Не знам. Ако моите родители се слика и прилика на радост, тогаш јас сум портрет на егзистенцијален страв. Некогаш сакав да разговарам со луѓето. Да ги слушам нивните приказни и да ги споделувам моите. Тоа ме правеше некако... поврзан. Но сега, едноставно сум... исцрпен.

„Не знам“, мрморам. „Имам...“

Проблем, си мислам, но се плашам да го изговорам тој збор на глас. Се плашам дека ќе стане реално. А имам проблем и немам поим како да го поправам тоа. Ако воопшто и може некако да се поправи.

Мислам дека... Мислам дека е можно да се одљубив од љубовта, ме изгореа сите тие повици без врска. Ме изгореа поради лошите околности кои беа наметнати и во моето семејство. Имам чувство дека секојпат кога ќе се понадевам на нешто добро, реалноста излегува на видело. Веќе не знам како да бидам човек полн со надеж.

Па полесно е да не бидам.

Го откинувам крајчето од мојот кроасан.

„Можеби би требало да размислам за тоа да работам нешто друго.“

Меѓу веѓите на Џексон се појавува нова брчка. „Белки не веруваш во тоа.“

Ги кревам рамениците.

„Не знам, човече. Така некако“, ги спуштам лактите на масата. „Ја слушна Меги на заедничките состаноци со персоналот. Бројките на емисијата не се добри. Спонзорските

пакети се значително намалени. Добиваме половина јавувачи во споредба со порано и секој од нив е...”

„Предизвик?“, вели Џексон.

„Мизерен“, го поправам јас. „Ние сме телефонска линија за романтичари без трошка романтика“, се навалувам во столот.

„Знам, но... Меги има идеја. Понуди куп нови ветувачки сегменти. И емисијата да биде како поткаст за луѓето да можат да ја слушаат кога сакаат.“

„Поткастот има четиринаесет претплатници“, му појаснувам. „Една од нив е мајка ми.“

Тој се насмевнува. „Три од нив ми се сестрите.“

Љубов на радио со месеци нема привлечено пристојна публика. Одвај се држиме.

Вратата од кафулето се отвора со тресок и остар ветар минува низ масите. Олку блиску до пристаништето, како да седиш наред поларен вртлог. Се слушаат поплаки од луѓето најблиску до вратата, а таа повторно треснува и звончињата засвечкуваат во знак на протест. Купидон со демонските очи бесно ме гледа, нишајки се диво напред-назад. Врвовите од лакот и стрелата му се точно меѓу моите веѓи.

Поетски.

„Радиото никогаш не беше долгорочен план“, вела м полека. „Можеби космосот ми вели дека би требало да продолжам понатаму.“

Џексон се подава преку масата и го зграпчува остатокот од мојот кроасан. Го оставам. „Сега веруваш во знаци од космосот? Ти? Оној што преврте со очи кога Меги ти рече дека можеш малку да се занимаваш со хороскоп?“

„Па, хороскопите се смешни.“

Џексон превртува со очите.

„Типичен бик.“

Го игнорирам.

„Нешто мора да се промени.“

Мислам дека тоа сум јас.

Некој зад мене се турка на шанкот и неговиот лакт потонува меѓу моите лопатки. Се вовлекувам уште подлабоко во сепарето со офкање. „Дали ги исполни барањата на Меги за испрашување? Можам ли сега да одам по уште еден кроасан?“

Џексон ги собира усните во тенка линија.

„Секако. Ќе ѝ кажам дека не знаеш што се случува, не знаеш дали ќе останеш во емисијата и не знаеш дали воопшто ги сакаш луѓето, иако ја водиш најпопуларната доцно-вечерна радио емисија во Балтимор.“

„Екс најпопуларна“, мрморам, навалувајќи ја празната шолја за кафе напред-назад и надевајќи се дека некако, магично сама ќе се наполни. „Мислам дека сме зад онаа емисијата со јавно емитување. Онаа со мачките.“

„Врви мачиња?“

„Тоа е таа.“

Изгледа збунето.

„Дали е вистина за мачки?“

Го погледнувам. „А за што друго би била, Џек?“

„Мачиња е многу двосмислен израз“, вели во своја одбрана. „И се емитува доцна навечер. Престани така да ме гледаш.“

Се закикотувам со последната голтка кафе. *Врви мачиња* свират песни исклучиво со текстови кои го користат зборот *маче*. Остатокот од нивното време е посветен во споредбите на песок за мачки и каде да се пронајде најдобра мачкина трева во подрачјето на Балтимор. Чудесно е смирувачка.

Ги видов нивните метрики. Нивните бројки се тројно поголеми од нашите.

Воздивнувам и се излизгувам на седиштето, одвај избегнувајќи ја чантата зад тилот. Откако стигнавме тука, метежот не се намалува, сè повеќе луѓе навираат на шанкот за да побегнат од тешките облаци кои се трупаа над водата. Поткровјето на врвот на скалите, исто така, е преполно; луѓето се сместуваат на подот, со книги отворени во скутовите.

„Сметај дека одговорноста ти е исполнета“, велем, гледајќи како небото надвор станува жолто-кафеаво. Февруари и без тоа е тмурен месец во Балтимор и не мислам дека безглавите висечки купидони му прават услуга некому. „Добро сум казнет. И така натаму и така натаму.“

„Тоа не беше целта на овој разговор.“

Знам дека не беше, но чувствувам некој лесен срам како да беше. Не бев свесен дека некој друг го забележал мојот пад на ентузијазам, иако фрлањето шолја со кафе преку масата во тој бес не беше баш суптилно.

„Знам“, велем. Џексон е пријател и веројатно добро-волно се пријавил да ме провери бидејќи се грижи. Работа меѓу пријатели, како што кажа и самиот. „Ќе се обидам да бидам подобар. Можеби поткастот сепак ќе ни помогне. Ќе размислам. Ќе видам дали можам да смислам нови концепти.“

„А можеби да се обидеш и со медитација“, предлага. „Имам апликација што можеш да ја пробаш.“

Ја отвора устата да каже и нешто друго, но од деталите за неговата рутина за медитација ме спасува неочекуваниот и вознемирувачки звук на сирена. Половина од луѓето во кафулето се грчат, другата половина почнуваат да свиркаат. Нашата маса е рамномерно поделена на пола.

„Што е тоа, по ѓаволите?“, викам преку звукот, покривајќи ги ушите со раце.

„Ако мораат повеќе од двапати да викнат нечие име за тој некој да дојде, ја вадат трубата“, Џексон продолжува да си го меша чајот како да не се случува ништо необично. Небаре таа одвратна работа со трубата е секојдневна. А можеби и е. „Сега кога е тивко, сигурен сум дека шанкерот повторно ќе го извика името.“

Русокоса глава се појавува од другата страна на пултот. Нејзиното лице е искривено во нежна огорченост, а во десната рака држи екстра големо ледено кафе. Го крева над главата, одвај промашувајќи го ќелавиот маж со носот зариен во некој мек повез.

„Брукс Робинсон“, се дере, со глас исто толку гласен како трубата. „Имаме кафе со млеко за Брукс Робинсон.“

Толпата прави место, се меша, се движи. Луѓе скриени на таванот гледаат преку работ. Се слуша некој звук на интерес. Брукс Робинсон е важно име во Балтимор.

„Мислиш ли дека навистина е тој?“, прашува Џексон. Се врти во сепарето за да добие подобар поглед.

„Се сомневам дека третиот најдобар бејзбол играч на сите времиња пие кафе со млеко во вторник наутро во книжарница која слави анти-Валентајн.“

Џексон ги крева рамениците. „Никогаш не се знае.“

Ги прекрстувам рацете на градите. „Ако сака, ајде да го прашаме дали некогаш сака да гостува во некогаш најпопуларната радио-емисија во Балтимор.“

Џексон се врти повторно кон мене со блага насмевка. „Тоа е тој дух. Со малку позитивно размислување, ќе го спасиме бродот.“

Не одговарам. Кога станува збор за мене, јас веќе сум сигурен дека бродот одамна е на дното на морето.

ПОГЛАВЈЕ 2

ЛУСИ

Има нешто во ходникот.

Постојано слушам гребење или шепот или... нешто... како облека што се превртува во машина за перење со паричките кои Маја секогаш необјасниво ги остава во џебовите. Тивко гребење, а потоа тап удар. Не знам што е тоа, по ѓаволите.

Ја испуштам книгата на градите и се исправувам во креветот. Секојпат кога ќе помислам дека ми се причинува, го слушам повторно. Но собата на Маја е темна, а единствената друга работа на таа страна на ходникот е шкафот за постелнина кој никогаш не сум успеала да го отворам повеќе од пет сантиметри. Таму ги чуваме пешкирите. Кутиите со марамици кои никогаш не успеваме да ги извлечеме. Другите мали предмети кои можеме да ги провлечеме низ малиот отвор.

Боже. Дали нашиот шкаф за постелнина е опседнат? Дали постои некој зол дух кој е лут поради мојата неспособност да здиплам чаршав? Ако оваа кука е проколната,

ќе ја запалам цела, до темели. Маја и јас ќе се преселиме во кафулето преку патот. Нашата облека ќе мириса на печива и пресилно кафе, но ќе бидеме слободни од духот.

Се излизгувам од креветот и си ја земам празната шо-лја за чај, држејќи ја пред себе како оружје. Немам поим што ќе правам со неа ако се соочам со нејасна силуета на викторијанска жена која лебди низ ходникот, но сепак не-како ми дава чувство дека имам контрола врз ситуацијата.

Се навалувам низ вратата и погледнувам кон скалите до влезната врата за да се осигурам дека сè уште е заклучена. Златната светлина од уличната светилка продира во собата низ витражите на двете страни од вратата, осветлувајќи го нашиот мал ходник во калеидоскоп од придушени бои.

Сè е точно таму каде што треба да биде. Нашите чевли се уредно наместени во линија под низата куки на сидот. Мојата торба за работа е веднаш до ранецот на Маја. Нема ништо злокобно долу.

Повторно го слушам звукот, блиску до нашиот може-би проклет шкаф за постелнина. Нагло ја вртам главата кон собата на Маја. Нешто е пикнато во пукнатината меѓу подот и вратата. Темносино, како прекривката што Маја ја има на креветот. Уште еден звук прострујува низ дрвото. Овој пат, смеа. Звучи посебно, како смеата на мојата дванаесетгодишна ќерка. Мојата дванаесетгодишна ќерка која би требало да спие во својот кревет со својата прекривка, а не да разговара или да се смее со некого.

На прсти се приближувам до нејзината соба и го доближувам увото до вратата. Ја обоивме во бледо-розова боја со светлуцави ѕвезди кога имаше осум години, но кога наполни единаесет, реши дека ја мрази. Се обидов да ги изгревам ѕвездичките, но тие најтврдоглавите сè уште се држат до горниот раб, онаму каде што ниедна од нас две не може да досегне; нивните избледени врвови се виткаат нагоре.

„Не знам“, ја слушам Маја како зборува низ вратата со придушен тон. „Не сум сигурна дека мајка ми би била среќна со тоа“, настанува долга пауза. „Да, мислам. Во право си. Таа не е тука сега. А стигнавме олку далеку.“

Кои тоа стигнавме? И каде? Со што? Желудникот ми се спушта во петиците, а во грлото ми се јавува паника. Одеднаш се соочувам со секој хорор од приказните за пред-тинејџерската возраст што ги имам прочитано на интернет. Посегнувам по вратата, сведена на низата хемиски реакции предизвикани од стравот. Како ментол бонбона ставена во шише со газирани сок, нешто застрашувачко што се пени. Нагло ја отворам вратата, лебдејќи некаде над моето тело во облак од вознемиреност. Мојата шолја некако завршува на другата страна во меката фотелја во која Маја сака да чита. Прилично сум сигурна дека и моето срце летнува со неа.

Маја вреска на сиот глас поради моето неочекувано влегување, а ќебето под кое се имаше пикнато се стега околу нејзиното слабичко тело. Се обидува да го скрие телефонот под него, но јас ѝ го тргам ќебето и го фрлам во истата насока како и шолјата. Значи, официјално сум пострашна од духот во шкафот за постелнина.

„Со кого разговараш?“, викам и вознемиреноста ми го стега грлото, а под неа го чувствувам остриот раб на стравот. Во моментов применувам отприлика нула проценти од вештините од оние книги за нежното родителство кои компулсивно ги позајмував од библиотеката кога наполни шест години, но немав којзнае колку време да дојдам до нив.

Мојата ќерка шепоти на мобилен сред ноќ и го крие тоа. Вака почнува секоја епизода од серијата *Дејџлајн*. Маја обично не крие ништо. Ми ја раскажува секоја мисла што ќе ѝ падне на ум во нејзината слатка главичка. Дури и кога очајно посакувам да не го прави тоа. Единствениот пат кога ме лажеше беше во трето одделение, кога сите пари за јадење мистериозно ѝ исчезнуваа. Наводно на целото одделение му купувала меки переци. Секој ден. Тоа го нарекуваше забава со переци. Ѓ кажав дека мора да престане и тивко плачеше поради тоа за време на вечерата речиси две недели.

Таа е добро дете. Дете со меко срце. Си ги пишува домашните. Помага низ дома. Понекогаш ги трпи моите

необични предавања и не води тивки, тајни разговори со странци сред ноќ.

Посегнувам по нејзиниот телефон, а таа повторно го навалува вон дофат, стискајќи го блиску до градите. Зелените очи како мов – толку слични на моите – се ококоруват од страв.

„Не“, шепоти. „Не може.“

Слушам тивки тонови од глас од другата страна на линијата, кој на крајот се засилува како штотуку да поставил прашање. Тоа е некој со длабок глас. Машки глас. Машки глас кој разговара со моето малолетно дете на мобилен. Сред ноќ.

„Маја“, се обидувам да вдишам на нос и да издишам преку уста. „Дај ми го телефонот.“

Прстите ѝ се стегаат околу футролата на телефонот.

„Не е тоа што мислиш“, шепоти.

„Ти немаш поим што мислам.“

„Да, имам. Фацата ти е како кога гледаше *Дејџлајн*. Веројатно мислиш дека си требала да ми ја следиш активната на интернет, но ти кажувам дека не е тоа што мислиш“, полека го става телефонот на увото, не прекинувајќи го контактот со очи со мене. Се чувствувам како да сме во кулминацијата на еден од оние диво-насилни филмови кои татко ми секогаш ги пушташе кога бев дете. Лошиот има слатко бушавко кутре кое виси од работ на облакодерот. Само не знам дали јас сум лошиот или кутрето.

„Дај ми секунда“, му вели Маја на машкиот глас од другата страна на телефонот. Окото ми игра. Јас сум лошиот. Дефинитивно сум лошиот и ова е мојата приказна за потеклото.

„Немаш секунда. Дај ми го телефонот“, вела колку што е можно помирно, што очигледно не беше доволно мирно со оглед на движењето на Маја кога го фрла во моја насока. Кимнува со главата, потоа одмавнува со главата, па повторно кимнува со главата.

„Во ред“, си промрморува самата себеси и натаму кимајќи со главата. „Се движам малку побрзо од тоа што сакав, но можам и вака.“

„Како?“, залајувам.

„Телефонскиот повик“, вели Маја, држејќи го телефонот и тресејќи го. Гледам дека повикот веќе трае околу десет минути, па моето срце се врти во уште една спирала на паника. Веќе десет минути разговарала со некој додека јас лежев во кревет и расправав за постоењето на духот од шкафот за постелнини.

„За тебе е.“

„Молам?“

„Овој телефонски повик. За тебе е“, мирно повторува.

Јас разговарам телефонски со точно четири лица во животот, а едно од нив е во оваа соба.

„Одлично. Дај ми го, тогаш, телефонот.“

„Само...“, ги стиска усните, „дај ми шанса, океј? Биди со отворен ум.“

Мојот ум и тоа како ќе биде отворен кога главата ќе ми експлодира наред оваа соба.

„Дај ми го телефонот.“

„Во ред“, се довлекува до работ на креветот и ми го пружа. Како експерт за деактивирање на бомба. „Супер. Благодарам, мамо. Најдобра си.“

„Немој да ми се потпикуваш“, вела низ стиснати заби. Ми покажува растреперен палец нагоре. Го принесувам телефонот до увото. Дишам како змеј. Или сериски убиец. Змеј сериски убиец. Продолжувам да дишам, длабоко, задишано, обидувајќи се да го регулирам чукањето на срцето, но не мислам дека ми помага.

„Кој...?“, ги оближувам сувите усни и се обидувам да го смирам засипнатиот глас. Сакам да звучам силно. Сакам да звучам застрашувачки. „Кој е ова, по ѓаволите?“

На другата страна од линијата има пауза. Слушам придушен звук. Кашлица, можеби. Или смеа. Целиот мој страв се собира во ситна кугла додека не се претворам во персонифициран бес.

„Дали кажав нешто смешно?“

„Сигурен сум дека за миг ќе разбереш зошто се смеам“, вели странецот од другата страна на линијата. Не звучи доволно изненадено што девојката со која разговараше одеднаш е жена што блуе оган. „Здраво. Јас сум Ејдан.“

„Во ред, Ејдан“, ја гледам ќерка ми како седи со нозете пикнати под себе на самиот раб од креветот, а околу рамениците ѝ е замотано ќебе со сирени. Трепнувам, а таа наеднаш има четири години, косата ѝ е собрана во нерамни кики, а босите нозе ѝ висат над подот. Повторно трепнувам и ете ја, речиси тинејџерка, зјапа во мене со будни очи. „Зошто разговараш со моето дете во десет и четириесет навечер?“

Уште една пауза.

„Ќе ми веруваш ако ти кажам дека таа ми се јави мене?“

„Не ме интересира кој кого барал“, дел од мене губи контрола. „Не ме интересира дури ни ако се покаже дека таа потајно е Џек Ричер и дека ова е заложничка ситуација. Таа има дванаесет години.“

Маја со рацете ги прекрива очите и бесно паѓа назад на креветот.

„Не ми се допаѓа тоа што го инсинуираш“, вели.

„Па, мене не ми се допаѓа тоа што ти го правиш.“

„Чекај малку. Ако можам само малку да објаснам...“

„Имаш ли навика да тераш доцно-вечерни телефонски повици со малолетници?“

„Немам навика ништо да правам со малолетници“, промрморува.

Длабоко сум задоволна со падот во неговиот тон. На Ејдан веќе не му е забавно. Супер.

„Не...“, тој дише, испушта куп други фрустрирани звуци. „Мислам дека би требало да почнеме од почеток.“

„Не, благодарам. Доволно се впуштив во овој разговор. Сега ја прекинувам врска.“

„Чекај малку.“

„За што?“

„За објаснување.“

„Сигурна сум дека е одлично, но не ме интересира.“

Од другата страна на линијата се слуша уште еден фрустриран звук.

„Тогаш прашај ја Маја.“

„Молам?“

„Со оглед на тоа дека веројатно нема да ми веруваш во она што ќе го кажам, прашај ја Маја зошто разговара со мене во десет и четириесет и два навечер.“

Гласот му е тивок. Груб. Како невреме кое брзо доаѓа на небото и останува таму, фрла громови, распарува сè наоколу додека небото не почне да ти вибрира во коските. Или можеби тоа е мојот бес. Не знам. Ги собирам очите и го поттргнувам телефонот од устата, прекривајќи го микрофонот со дланката.

„Дали си се придружила на некој култ?“, ја прашувам Маја. Ми звучи како да е дел од култ. Или барем некој што е задолжен за маркетинг.

Таа тивко одмавнува со главата.

„Дали е ова повик за помош?“

Насмевка ѝ се појавува на усните и таа има доволно памет да ја потисне.

„Не за мене“, мрмори.

„Што би требало да значи тоа?“

„Сака да каже дека е за тебе“, ја прекинува Ејдан. Тој глас би можел да делува на која било невина и наивна душа која се обидува да ја намами во своето царство на етерични масла, но нема да делува на мене. „Повик за помош е, но за тебе. Затоа и ми се јави.“

„Помош за што?“, врескам, лута што тој очигледно го слуша тоа.

Две секунди ме делат од тоа да ја спуштам слушалката и да го фрлам телефонот во мелницата за отпадоци во кујната. Моето трпение исчезна. Испари. Се стори прав

и пепел. Беше напикано во малиот шкаф за постелнина, со пешкирите за раце и автомобилчињата од кутичиња за кибрит кои Маја ги пикна таму кога имаше шест години и никогаш веќе не ги видов.

„Јас водам радио емисија“, мирно вели Ејдан сега. „Маја се јави да бара совет за гледање со мажи и врски.“

Ја стискам раката околу телефонот.

„Совет за гледање со мажи? Има дванаесет години.“

„Не се јави за себе. Се јави за тебе“, лесно дувна како да се насмеа со пола уста. „Се викам Ејдан Валентајн и моментално сме во живо во емисијата Љубов на радио, балтиморската линија за љубовни врски.“